

ватъ пожари. Първобитнитѣ хора сж се плашили отъ тѣхъ, но опитътъ ги е научилъ, че нѣма защо да се страхуватъ, защото пожарътъ лично на тѣхъ не може да причини никакво зло. Наблюдавайки пожаритѣ, тѣ се запознаватъ съ две много важни и ценни свойства на огъня: тѣ виждатъ какъ той нощно време освѣтява околността, а когато човѣкъ стои близу до него, чувствува благодатната топлина. Естествено, у първобитния човѣкъ се заражда мисълта: не би ли могло по нѣкакъвъ начинъ да има такъвъ огънь въ пещерата? Това за него не е било трудна работа. Взема нѣколко горящи главни и ги занася въ своето жилище. Поставя върху тѣхъ сухи клони, които лесно се разпалватъ. Нему, следователно, не остава нищо друго, освенъ по-нататкъ да поддържа огъня. *По такъвъ начинъ се появява първото огнище*, което по-нататкъ за културното развитие на човѣка ще играе много важна роль. Отначало огънятъ му е служилъ само за отопление и освѣтление. По-късно той почва да го използва за изпичане месото на дивеча. Съ огъня пропжда опаснитѣ за него звѣрове, които преставатъ да го безпокоятъ и нападатъ нощно време въ пещерата.

Още по-късно научава да изпича върху него глиненитѣ сждове, като по този начинъ поставя началото на керамиката.

Минаватъ хилядолѣтия и, благодарение на огъня, човѣкътъ научава способа да добива отъ рудитѣ метали и да ги обработва.

Поставяйки началото на металургията, той изоставя вече камъка и почва да си изработва орж-